

עידן שלי,

23 שנים שאתה כבר אינך איתנו.

איך מסבירים מה זה געגועים של 23 שנים.

בני בכורי, איך מספרים על געגועים לשמוע את קולך קורא לי אמא, געגועים לחיבוק החזק שלך, לריח שלך.

23 שנים שאתה איננו והמוח עדיין מסרב להשלים עם האובדן.

מי שאמר שהזמן מרפא הכול טעה ובגדול. הזמן מלמד אותנו לחיות עם הכאב, הזמן מלמד אותנו להדחיק לפינה בלב אבל הפצע שנפער באובדןך נשאר כשהיה ונפער בכל פעם מחדש בכל שינוי שקורה לנו בחיים.

כמה היית חסר לי השנה הזאת - שנה של הרבה שינויים. שיפוצים, תינוקת חדשה במשפחה, אבא שיצא לפנסיה. כל שינוי שמתבצע בבית קשה לי מאוד מאז לכתך. מיד המחשבות עליך חוזרות האם היה מוצא חן בעיניך איך היית מגיב, מה היית אומר.

כשנולדה והצטרפה למשפחה שלנו שישו המתוקה שוב עלו המחשבות עליך, איזה אבא היית הופך, להיות כמה ילדים היו נולדים לך, במה היית עוסק. אני בטוחה שהיית הופך לאבא נהדר שמעריך את הילדים שלו. זוכרת איך התנהגת כשאספי נול, איך ישבת מהופנט מול המיטה שלו וכל ציוץ שלו הייתה הזדמנות עבורך לקחת אותו על הידיים ולהסניף אותו.

זוכרת איך היה מגיע למיטה שלך בלילה במקום אלינו והייתה מקבל אותנו בחיבוק.

איך מצאתי אתכם ישנים בבוקר כשהרגליים שלו בתוך הפרצוף שלך,

איך המשכת והיית לו הכתף המפנקת והתומכת בכל הזדמנות.

23 שנים עברו ועדיין מרגישה כאילו רק אתמול הכול קרה.

עידן שלי הפרידה ממך נכפתה עלינו אבל כולנו נושאים אותך בתוכנו ואוהבים אותך מאוד.

שולחת אליך חיבוק גדול מלא אהבה וגעגועים עזים לאי שם בשמיים.